

066. BIJBELSTUDIE OVER DE OMERTELLING - SEFIRAT HA'OMER

ספירת העומר

Op יום הבכורים Yom haBikurim [de Dag van de Eerstelingen], die bij de christenen bekend is als Paaszondag, vieren wij de opstanding van Yeshua! Het is de dag na de eerste Shabat die binnen de week van de ongezuurde broden valt, en vanaf die dag begint de bijbelse omertelling die na 50 dagen uitmondt in het wekenfeest, Shavuot, bij de christenen bekend als Pinksteren! De opstanding van onze Mashiach, die als Pesachlam geslacht werd voor de zonden van de hele mensheid en wiens bloed ons bevrijd heeft uit de slavernij van de satan, vond plaats op de dag waarop men toen de eerstelinggarven van de gersteoogst als beweegoffer naar de tempel bracht. In het Hebreeuws heet dit התנופה עומר haT'nufa, en daarom noemen wij de periode tussen Pesach en Shavuot dan ook de Omertijd. De eerstelingen heten בכורים Bikurim in het Hebreeuws en daarom wordt deze belangrijke dag na de Shabat יום הבכורים Yom haBikurim genoemd, de Dag van de Eerstelingen. Yeshua is de Eersteling uit de doden en deze rijke symboliek komen wij tegen in de Mitzva [opdracht] voor de Israëlieten, om de eerstelingen van de oogst aan de Eeuwige te geven. De eerstelinggarve, die voor het aangezicht van de Eeuwige bewogen moest worden, is een beeld van Yeshua, die niet alleen als plaatsvervanger voor de zondaars stierf, maar als Eersteling uit de dood opstond zodat ook wij dit eens mogen doen.

Omertelling een bijbelse opdracht

Het woord עומר Omer is het Hebreeuwse woord voor "schoof" of "garve". Voordat na Pesach de oogst begon, werd dus eerst door de priester een schoof gerst geofferd op het altaar van de tempel in Jeruzalem en vanaf dat moment begon de telling van zeven keer zeven weken. Deze telling dankt zijn naam dus aan de schoof die geofferd was en heet daarom tot op heden de "omertelling" ofwel ספירת העומר Sefirat haOmer. Oorspronkelijk begon de telling op de Dag der Eerstelingen, maar de orthodoxe Joden hebben dit veranderd. Zij beginnen reeds te tellen op de tweede sederavond en komen daardoor dan ook eerder uit op Shavuot [het wekenfeest] dan degenen onder de Messiasbelijdende Joden, die nog steeds de bijbelse datum hanteren. Onze omertelling loopt dus niet synchroon, maar wel parallel met de halachische telling. Hoewel de traditionele Joden buiten Israël twee keer een sederviering hebben, vieren de Joden in het land Israël slechts één, en op deze sederavond (buiten Israël op de tweede avond) wordt aan het einde van de Seder begonnen met het tellen van de Omer. De bijbelse telling daarentegen begint op de dag na de Shabat in de week van de ongezuurde broden en dat is voor ons voldoende reden om deze telling te hanteren. De omertelling is namelijk een g'ddelijke opdracht, want er staat immers geschreven: *"Dit zijn de feesttijden van de Eeuwige, heilige samenkomsten, die gij uitroepen zult op de daarvoor bepaalde tijd: in de eerste maand, op de veertiende der maand, in de avondschemering, is het Pesach [pascha] voor de Eeuwige. En op de vijftiende dag van deze maand is het Chag haMatzot [feest van de ongezuurde broden] voor de Eeuwige, zeven dagen zult gij ongezuurde broden eten. Spreek tot de Israëlieten en zeg tot hen: Wanneer gij komt in het land dat Ik u geef, en de oogst daarvan binnenhaalt, dan zult gij de eerstelinggarve van uw oogst naar de priester brengen, en hij zal de garve voor het aangezicht van de Eeuwige bewegen, opdat gij welgevallig zijt; **daags na de Shabat zal de priester die bewegen. Dan zult gij tellen van de dag na de Shabat, van de dag waarop gij de garve van het beweegoffer gebracht hebt: zeven volle weken zullen het zijn; tot de dag na de zevende Shabat zult gij tellen, vijftig dagen;** dan zult gij een nieuw spijsoffer de Eeuwige brengen. Uit uw woonplaatsen zult gij twee beweegbroden meebrengen; uit twee tienden efa fijn meel zullen zij bereid worden, gezuurd zullen zij gebakken worden, eerstelingen voor de Eeuwige. Bij het brood zult gij zeven gave eenjarige schapen offeren en een jonge stier en twee rammen; zij zullen een brandoffer voor de Eeuwige zijn, met de bijbehorende spijsoffers en plengoffers, een vuuroffer tot een liefelijke reuk voor de Eeuwige. Dan zult gij een geitenbok ten zondoffer, en twee eenjarige schapen ten vredesoffer bereiden. En de priester zal ze*

bewegen, bij het brood der eerstelingen, als beweegoffer voor het aangezicht van de Eeuwige bij de twee schapen: zij zullen de Eeuwige heilig zijn, zij zijn voor de priester. Op deze zelfde dag zult gij een oproep doen uitgaan, gij zult een heilige samenkomst hebben, generlei slaafse arbeid zult gij verrichten; het is een altoosdurende inzetting, in al uw woonplaatsen, voor uw geslachten. Wanneer gij de oogst van uw land binnenhaalt, dan zult gij de rand van uw veld bij uw oogst niet geheel afmaaien, en wat van uw oogst is blijven liggen, zult gij niet oplezen; dat zult gij voor de arme en de vreemdeling laten liggen: Ik ben de Eeuwige, uw G'd" (ויקרא) Vayiq'ra [Leviticus] 23:4-6, 10-11 en 15-22). "En op Yom haBiqurim [de dag van de eerstelingen], wanneer gij een nieuw spijsoffer de Eeuwige brengen zult, op uw Chag Shavuot [feest der weken], zult gij een heilige samenkomst hebben, gij zult generlei slaafse arbeid verrichten." (במדבר) Bamid'bar [Numeri] 28:26). "Zeven weken zult gij tellen: van dat de sikkel voor het eerst in het staande koren geslagen wordt, **zult gij zeven weken beginnen te tellen**. Dan zult gij Chag Shavuot [het feest der weken] vieren ter ere van de Eeuwige, uw G'd, naar de mate van de gaven, die gij vrijwillig geven zult, naar dat de Eeuwige, uw G'd, u gezegend heeft; gij zult u verheugen voor het aangezicht van de Eeuwige, uw G'd, gij met uw zoon en uw dochter, uw dienstknecht en uw dienstmaagd, met de Leviet, die binnen uw poorten woont, en met de vreemdeling, de wees en de weduwe, die in uw midden zijn, op de plaats die de Eeuwige, uw G'd, verkiezen zal om Zijn Naam daar te doen wonen. Gij zult gedenken, dat gij een dienstknecht geweest zijt in Mitzrayim [Egypte] en gij zult deze inzettingen naarstig onderhouden." (דברים) D'varim [Deuteronomium] 16:9-12).

Twee eerstelingenfeesten

De Eeuwige zegt in de Tora dat Zijn volk Israël **zeven volle weken** moest tellen vanaf de dag dat men de eerstelinggarve van de gersteoogst in de tempel bracht tot op de dag dat men opnieuw een spijsoffer voor de Eeuwige moest brengen. Vandaar de naam "wekenfeest" ofwel het "feest der weken". Zeven weken is in de Hebreeuwse grondtekst שבועה שבועות Shiv'a Shavuot en daarom heet dit feest dan ook חג השבועות Chag haShavuot, het feest der weken ofwel het wekenfeest omdat men na zeven volle weken weer de eersteling moest offeren. Ditmaal was het geen garve, geen schoof zoals bij het feest der ongezuurde broden, maar bestond het offer uit twee gezuurde broden. De garve die op Yom haBikurim [de dag der eerstelingen] naar de tempel werd gebracht, was dus de eersteling van de gersteoogst, maar het offer van de twee eerstelingenbroden op het feest der weken staat voor het begin van de tarweoogst. Daarom wordt Shavuot terecht in במדבר Bamid'bar [Numeri] 28:26 eveneens Yom haBikurim [dag der eerstelingen] genoemd. Hierdoor is er een direct verband tussen Pesach en Shavuot, Pasen en Pinksteren. Yeshua, die bij het aanbreken van Yom haBikurim is opgestaan, is de Eersteling van de gersteoogst, en de drieduizend zielen die na de uitstorting van de Heilige Geest op de Pinksterdag, die dus eveneens Yom haBikurim genoemd wordt, aan de gemeente werden toegevoegd, waren de eerstelingen van de tarweoogst! Het is dus geen toeval dat Shavuot op de eerste plaats een dankdag is voor de oogst, een oogstfeest. Volgens de oudste bijbelse bron heet Shavuot ook oorspronkelijk het 'feest van de oogst', ofwel חג הקציר Chag haQatzir (שמות) Sh'mot [Exodus] 23:16). Na de ספירת העומר Sefirat haOmer, het tellen van deze zeven weken, zeven Shabatot en zeven maal zeven dagen valt Shavuot dus op de vijftigste dag. Dit blijkt ook uit de Griekse naam van dit oogstfeest in het Nieuwe Testament, want daar wordt het namelijk 'de vijftigste' (πεντηκοστή pentēkostē) genoemd. Het bij ons bekende Engelse woord voor Pinksteren, Pentecost, is hiervan afgeleid.

Farizeeën en Sadduceeën

In de תלמוד Talmud wordt Shavuot ook עצרת Atzeret [slotfeest] genoemd, want de wijzen zagen die dag als de afsluiting van Pesach. In tegenstelling tot de overige feestdagen noemt de Tora geen vaste datum voor de viering van het wekenfeest, maar zij geeft slechts aan, dat men vanaf de dag na de Shabat, dus de dag van de eerstelingen, zeven volle weken moet tellen. Dat leidde tot een felle debat tussen de Farizeeën en de Sadduceeën (politieke en religieuze facties in het Sanhedrin) over de juiste dag waarop Shavuot gevierd moet worden. Men was het namelijk met elkaar niet eens wat de aanwijzing 'de dag na de Shabat' precies betekende. Sloeg het woord Shabat in dit geval ook op de gewone wekelijkse rustdag of op de eerste dag

van het feest, die als het ware een extra Shabat is omdat er op die dag niet gewerkt wordt? Helaas waren de Farizeeën van mening dat dit op het laatste sloeg, dus op de eerste dag van Pesach, de 15^e Nisan, en het werd een traditie tot de dag van vandaag de Omer te tellen vanaf de tweede dag van Pesach, dus de 16^e Nisan, waardoor Shavuot dus voor altijd uitkwam op de 6^e Sivan, ongeacht welke dag van de week het is. De Sadduceeën daarentegen vonden dat men het woord Shabat letterlijk moet nemen en dat hier echt de gewone wekelijkse Shabat mee bedoeld is, die binnen de week van de ongezuurde broden valt, ongeacht op welke datum. Yom haBikurim [de dag der eerstelingen] valt in hun visie derhalve altijd op een zondag en hieraan gekoppeld zou dus ook Shavuot altijd op een zondag vallen, en deze visie wordt wel ondersteund door zowel het Paasevangelie alsook door de Tora zelf! Meestal ben ik het met de Sadduceeën niet eens, maar in dit geval moet ik ze wél gelijk geven, maar helaas: de Sadduceeën zijn in de loop der eeuwen verdwenen en met hen ook deze visie. De Farizeese opvatting echter is gebleven en zo viert nog steeds elke Jood, orthodox, liberaal of seculier, het wekenfeest als vaste prik op de 6e Sivan en buiten Israël ook nog op de 7e Sivan. Elke Jood? Volstrekt niet! Een deel van de Messiasbelijdende Joden alsook de Karaieten volgen nog steeds de Sadduceese opvatting en zij beginnen derhalve de Omer pas te tellen vanaf de zondag, dat de opstandingdag van Yeshua haMashiach, die zoals bekend op de eerste dag der week plaats vond en wijken daarmee af van de officiële Luach [agenda]. En toch weten zij zich hierin ook door de Tora gesteund, want er staat namelijk niet alleen geschreven, dat men **vanaf** de dag ná de Shabat moet tellen, maar ook dat men **tot** de dag ná de zevende Shabat moet tellen. En er staat niet alleen geschreven dat men zeven weken moet tellen, maar dat men zeven volle, voltooide weken moet tellen (Lev. 23:15-16)! In het Hebreeuws is hier namelijk het woordje תָּמִים tamim aan toegevoegd, hetgeen 'vol', 'voltooid', 'geheel', 'compleet', 'afgerond' betekent. Er is hier dus sprake van zeven volle, afgeronde weken en zeven Shabatot! Daar kunnen onmogelijk zeven feestdagen mee bedoeld zijn en evenmin de opvatting dat het woord Shabatot hier synoniem zou zijn met 'weken', want anders zou er niet gesproken worden over Chag haShavuot, maar over Chag haShabatot en dan zou de toevoeging 'volle' overbodig zijn. Een volle week begint immers altijd met de zondag als eerste dag der week en eindigt met de Shabat als laatste dag der week. Als de omertelling dus letterlijk begint op de dag na de Shabat, dus op de eerste dag der week, en er gesproken wordt over zeven volle weken, dan is de zevende Shabat ook daadwerkelijk een Shabat als laatste dag der week overeenkomstig de Bijbelse weekindeling en tevens laatste dag van de omertelling. Derhalve zal Shavuot **altijd** op een zondag vallen, die uiteraard reeds op de avond daarvoor bij zonsondergang begint, na afloop van de Shabat.

Vragen over het nut van de omertelling

Toch blijft voor velen nog steeds de vraag: waarom is het überhaupt nodig om de dagen te tellen tussen Pesach en Shavuot? Alle feestdagen in de Tora worden exact genoemd samen met de datum waarop ze vallen. Alleen het Wekenfeest [Pinksteren] heeft geen expliciete datum. Het enige dat we weten is dat het plaatsvindt op de vijftigste dag na de Shabat van Pesach. Waarom wordt de datum niet expliciet genoemd in de Tora en wordt het in een omweg genoemd? Vele Joodse geleerden probeerden hierop een antwoord te geven. Volgens de Rebbe van Slonym (Netivot Shalom) moeten we Shavuot niet zozeer zien als een op zichzelf staande feestdag, maar als het einde van de periode tussen Pesach en Shavuot, die we de Omertijd noemen. Hij ziet de bevrijding uit Egypte als een bevrijding uit de onreinheid die Egypte symboliseert. Toen de joden in Egypte waren, waren ze op een zeer laag spiritueel niveau. Ze waren op de 49e graad van onreinheid. Waren ze nog even langer in Egypte gebleven, dan zouden ze helaas volledig zijn geassimileerd aan de Egyptische omgeving. De 49 dagen die tussen Pesach en Shavuot liggen, zijn dagen waarop we ons proberen te bevrijden van deze spirituele beperkingen. Elke dag wordt er hard gewerkt aan een specifiek geestelijk niveau. Aan het einde van deze rit, als we dan het ontvangen van de Tora vierden, zijn we pas op dat niveau dat we ook daadwerkelijk in staat zijn om de Tora te 'kunnen' ontvangen. De Mishna in Pirke Avot 6:2 leert ons: *"Er is geen vrijheid dan de Tora"*. De Rebbe van Slonym zegt dat pas op het moment dat de Tora [wet] aan Moshe [Mozes] werd gegeven er van een echte bevrijding sprake kon zijn. Hij ziet Shavuot als een afsluitend feest voor de bevrijding van het Joodse volk. Dit is de reden dat er geen specifieke datum voor Shavuot is gegeven in de Tora, maar dat deze afhangt van Pesach, het begin van de bevrijding. Shavuot wordt gezien

als de vervolmaking van deze bevrijding. Moshe ben Maimon, beter bekend als Maimonides, de middeleeuwse Joodse geleerde (1155 - 1204), zegt over de omertelling: "Zoals je de dagen aftelt tot iets bijzonders, zo tellen we de dagen van Pesach, de uittocht, tot Shavuot, dat is de מתן תורה Matan Tora [het geschenk Tora], n.l. het geestelijk vrij worden door de Tora, die de Eeuwige ons in Zijn oneindige liefde geschonken heeft. Daar is het uiteindelijk immers allemaal om begonnen." Messiasbelijdende Joden wijzen in dit verband op het feit, dat Yeshua de vleesgeworden Tora is, zoals wij kunnen lezen in יוחנן Yochanan [Johannes] 1:14. Anders gezegd: het Paasfeest vindt in zekere zin zijn vervulling in het Pinksterfeest. Het Paasfeest moet op het Pinksterfeest uitlopen en er tenslotte ook mee eindigen, want Pinksteren is de bekroning van Pasen. Ook of juist de christenen kunnen zich in deze beleving ongetwijfeld herkennen. De Ketav Sofer brengt dat het gebod om de dagen te tellen tussen Pesach en Shavuot niet alleen maar een wiskundige telling inhoudt. Er staat immers letterlijk: "U zult voor u tellen" - "voor u" betekent "voor je eigen bestwil" (zie Rashi begin Parashat Lech-Lecha). Het tellen (de sefira) is voor het eigen goed van de ziel van de mens. Het is een periode van geestelijke groei en bezinning. Rashi legt uit dat de stam van het woordje ספירה Sefira [telling] ook afgeleid kan worden van אִיּוֹב Iyov [Job] 14:16: "U telt mijn stappen". Hier wordt niet zozeer het mathematische tellen bedoeld, maar meer het op iemand letten, aandacht ergens aan besteden. Zo moet de mens in deze periode aandacht besteden aan de geestelijke stappen die hij zet en aan zijn gedrag. Ook kan volgens de Ketav Sofer de term ספירה Sefira afgeleid zijn van het woordje ספיר Sapir [safier], dat is een steen die waarlijk uitblinkt in schittering en puurheid. Deze Sefira moet leiden tot geestelijke reiniging en ervoor zorgen dat onze ziel kan schitteren in puurheid. Zeven is het getal van de volmaaktheid, en omdat wij zeven weken met zeven Shabatot tellen en op de vijftigste dag vieren, dat wij naast de Tora ook Ruach haQodesh [de Heilige Geest] van de Eeuwige hebben ontvangen, is het belangrijk om ons de vruchten van de Heilige Geest juist in deze omertijd steeds voor ogen te houden want dat is het zichtbare resultaat van Zijn inwoning: "De vrucht van de Geest is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing. Tegen zodanige mensen is de Tora niet." (Galaten 5:22-23). In de Midrash Mechilta leert Rabbi Shim'on bar Yochai ons iets soortgelijks. "U zult voor u tellen" – voor u, dus voor uzelf. Waarom? Om ons te reinigen zodat we de Tora in ontvangst kunnen nemen. Tot slot nog dit. Rabbijn N. Lopes-Cardozo heeft eens de vraag gesteld, waarom er aan het begin van deze Omertelling een offer van gerst gebracht wordt en aan het einde een van fijn tarwemeel. Hij gaf zelf het antwoord: Gerstekorrels zijn op zich ruw en hard en is in die vorm voer voor dieren. Broden van fijn tarwemeel echter is de fijnste vorm van meel die we kennen en is voor de mens het meest geschikt om te eten. De symboliek is duidelijk. Net zoals de offers steeds fijner worden, is het de bedoeling dat wij ons "verfijnen" in deze periode van het tellen van de dagen van de Omer. We moeten ons ontdoen van alle "dierlijke" instincten en ons bezighouden met datgeen dat de mens bijzonder maakt en boven het dierlijke stelt. De 50^e dag begint namelijk met de achtste eigenschap, die in Galaten 5:23 genoemd wordt: namelijk de zelfbeheersing! Zo zijn deze vijftig dagen ook een goede voorbereiding om de Tora en Ruach haQodesh met eerbied voor G'd en voor elkaar en bereidwilligheid tot het gehoorzamen aan G'ds heilige geboden te ontvangen.

49 dagen Omertelling: Periode van rouw en bezinning

De tijd tussen Pesach en Shavuot, die de Omertijd genoemd wordt, is voor de Joden een tijd van droefheid en een periode van rouw. De Talmud vertelt, dat juist in deze periode in de tweede eeuw er een grote epidemie was waardoor velen stierven. In deze periode zijn door de eeuwen heen veel joden het slachtoffer geworden van vervolgingen. Bij de kruistochten werden juist in deze bijzondere periode heel veel Joodse gemeenten volledig uitgemoord. Daarom gaat men in de omerperiode niet trouwen, worden geen feesten gegeven en gaat men ook niet naar de kapper.

33e dag van de Omertelling: Lag ba'Omer, dag van blijdschap

Er is wel één uitzondering in deze periode: de **33e dag** van de Omertelling. Op die dag zou namelijk de bovengenoemde epidemie tot staan gekomen zijn. Deze dag wordt ל"ג בעומר

Lag ba'Omer genoemd. Het woord ל"ג Lag bestaat uit de Hebreeuwse letters ל Lamed en ג Gimel, waarvan de getalswaarde tezamen 33 is (30+3=33), want Lag ba'Omer is de **33^e dag** van de omertelling. Deze dag is de enige dag in de omerijd waarop wel getrouwd mag worden. Lag ba'Omer wordt gevierd als een יום הלולה Yom Hilula, een dag van blijdschap en vreugde ter herdenking van het stoppen van die dodelijke epidemie. In Israëel wordt dan overal feest gevierd met veel dansen en zingen, zelfs in de straten en op pleinen. Omdat Pesach ieder jaar op 15 Nisan en volgens de officiële Luach de Omertelling op 16 Nisan begint, is deze **33^e dag** dus ook een vaste dag: 18 Iyar.

12^e, 19^e, 20^e en 43^e dag Omertelling: Herdenkingsdagen

Na de vreugdevolle dag gaat de periode van rouw en droefheid weer verder, waarin ook de vervolging en het leiden van de joden in de moderne geschiedenis herdacht wordt, zoals op יום השואה Yom haShoa, de dag ter herinnering aan de Holocaust, de vervolging en de vernietiging van de Joden tijdens de Tweede Wereldoorlog, die in dit jaar 5762 op de **12^e dag** van de Omertelling valt, dat is 27 Nisan, en ook יום הזכרון Yom haZikaron, de dag ter herinnering aan de slachtoffers in Israëel op de **19^e dag**, de 4^e Iyar. Een dag later, op de **20^e dag** en dus de 5^e Iyar, valt dit jaar de Onafhankelijkheidsdag van de staat Israëel, יום העצמאות Yom haAtzma'ut, en op de **43^e dag**, de 28^e Iyar, wordt de hereniging van Jeruzalem herdacht op ירושלים Yom Yerushalayim.

1^e dag van de Omertelling: de Opstanding van Yeshua

De Omertijd doet ons echter ook denken aan de tijd die de Talmidim [discipelen] van Yeshua net als alle andere Joden als rouwperiode doorgebracht hebben. Maar voor hen was deze rouwperiode wel heel concreet, want hun Rabbi werd drie dagen voor het begin van de Omertelling gedood aan een kruis buiten de stadsmuren van Jeruzalem en op dat moment wisten zij nog niets van Zijn opstanding. Laten wij daarom even de gebeurtenissen op deze **1^e dag** van de Omertelling er nauwkeurig volgen om een indruk te krijgen welk een impact dit had op de eerste volgelingen van onze Mashiach: *“En op de Shabat rustten zij naar het gebod, maar op de eerste dag der week gingen zij reeds vroeg in de morgenstond met de specerijen, die zij gereedgemaakt hadden, naar het graf.”* (Lucas 23:56 en 24:1). *“En toen de Shabat voorbij was, kochten Miryam haMagdalit [Maria van Magdala] en Miryam [Maria] de moeder van Ya'aqov [Jakobus], en Sh'lomit [Salome] specerijen om Hem te gaan zalven. En zeer vroeg op de eerste dag der week gingen zij naar het graf, toen de zon opging. En zij zeiden tot elkander: Wie zal ons de steen afwentelen van de ingang van het graf?”* (Marcus 16:1-3). *“Laat na de Shabat, tegen het aanbreken van de eerste dag der week, ging Miryam haMagdalit [Maria van Magdala] en de andere Miryam [Maria] het graf bezien. En zie, er kwam een grote aardbeving, want een engel des Heren daalde uit de hemel neder en kwam nader, en hij wentelde de steen weg en zette zich daarop. Zijn uiterlijk was als een bliksem en zijn kleding wit als sneeuw. En de bewakers werden door vrees voor hem bevangen en zij werden als doden”* (מתתיהו Matityahu [Matthéüs 28:1-4). *“En toen zij (de vrouwen) opzagen, aanschouwden zij, dat de steen afgewenteld was; want hij was zeer groot.”* (Marcus 16:4). *“Zij vonden de steen van het graf afgewenteld, en toen zij er ingegaan waren, vonden zij het lichaam van Yeshua Adoneinu niet”* (Lucas 24:2-3). *“En toen zij in het graf gegaan waren, zagen zij een jongeling zitten aan de rechterzijde, bekleed met een wit gewaad, en ontsteltenis beving haar”* (Marcus 16:5). *“Doch de engel antwoordde en zeide tot de vrouwen: Weest gij niet bevreesd; want ik weet, dat gij Yeshua [Jezus] zoekt, de gekruisigde. Hij is hier niet, want Hij is opgewekt, gelijk Hij gezegd heeft; komt, ziet de plaats, waar Hij gelegen heeft. En gaat terstond op weg en zegt zijn Talmidim [discipelen], dat Hij is opgewekt uit de doden. En zie, Hij gaat u voor naar Galilea; daar zult gij Hem zien. Zie, ik heb het u gezegd”* (מתתיהו Matityahu [Matthéüs 28:5-7). *“Weest niet ontsteld. Yeshua zoekt gij, haNotzri [de Nazarener], de gekruisigde. Hij is opgewekt, Hij is hier niet; zie de plaats, waar zij Hem gelegd hadden. Maar gaat heen, zegt Zijn Talmidim en Kefa [Petrus], dat Hij u voorgaat naar Galilea, daar zult gij Hem zien, gelijk Hij u gezegd heeft”* (Marcus 16:6-7). *“Wat zoekt gij de levende bij de doden? Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt. Herinnert u, hoe Hij, toen Hij nog in Galilea was, tot u*

gesproken heeft, zeggend, dat de Zoon des mensen moest overgeleverd worden in de handen van zondige mensen en gekruisigd worden en ten derden dage opstaan, en zij herinnerden zich Zijn woorden” (Lucas 24:5-8). “En zij gingen terstond weg van het graf, met vrees en grote blijdschap, en liepen haastig voort om het Zijn Talmidim te berichten” (מתתיהו Matityahu [Matthéüs] 28:8). “En teruggekeerd van het graf, boodschapten zij dit alles aan de elven en aan al de anderen. Dit waren dan Miryam haMagdalit [Maria van Magdala], Yochana [Johanna], en Miryam [Maria], de moeder van Ya’aqov [Jacobus]. En de anderen, die met haar waren, zeiden dit aan de Sh’lichim [apostelen]. En deze woorden schenen hun zotteklap en zij geloofden haar niet. Doch Kefa [Petrus] stond op en liep snel naar het graf” (Lucas 24:9-12). “Kefa dan ging op weg en ook de andere Talmid en zij begaven zich naar het graf; en die twee liepen samen snel voort; en de andere Talmid liep vooruit, sneller dan Kefa, en kwam het eerst aan het graf, en zich vooroverbuigende, zag hij de linnen windsels liggen; hij ging echter niet naar binnen. Shim’on Kefa dan kwam ook, hem volgende, en hij ging het graf binnen en zag de windsels liggen, maar de zweetdoek, die op zijn hoofd geweest was, zag hij niet bij de windsels liggen, doch opgerold, terzijde op een andere plaats. Toen ging ook de andere Talmid, die het eerst aan het graf gekomen was, naar binnen, en hij zag het en geloofde; want zij kenden de Schrift nog niet, dat Hij uit de doden moest opstaan. De discipelen dan gingen weder naar huis” (ירחנן Yochanan [Johannes] 20:3-10).

1° dag van de Omertelling: de leugen voor het Sanhedrin

“Toen zij onderweg waren, zie, enigen van de wacht kwamen in de stad om de overpriesters al het gebeurde te berichten. En in een vergadering met de Z’qenim [oudsten] kwamen zij tot een besluit en zij gaven de soldaten veel geld, en zij zeiden: Zegt, Zijn Talmidim [discipelen] zijn des nachts gekomen en zij hebben Hem gestolen, terwijl wij sliepen. En indien dit de stadhouder ter ore komt, wij zullen het in orde brengen en maken, dat gij buiten moeite blijft. En zij namen het geld aan en deden zoals hun gezegd was. En dit gerucht is onder de Joden verbreid tot de dag van heden toe.” (מתתיהו Matityahu [Matthéüs] 28:11-15).

1° dag van de Omertelling: Verschijning aan Miryam haMagdalit

“En Miryam stond buiten dicht bij het graf, wenende. Terwijl zij dan weende, boog zij zich voorover naar het graf, en zij zag twee engelen zitten, in witte klederen, een aan het hoofdeinde en een aan het voeteneinde, waar het lichaam van Yeshua gelegen had. En zij zeiden tot haar: Vrouw, waarom weent gij? Zij zeide tot hen: Om dat zij mijn Heer weggenomen hebben en ik weet niet, waar zij Hem neergelegd hebben. Na deze woorden keerde zij zich om en zag Yeshua staan, maar zij wist niet, dat het Yeshua was. Yeshua zeide tot haar: Vrouw, waarom weent gij? Wie zoekt gij? Zij meende, dat het de hovenier was, en zeide tot Hem: Heer, als gij Hem weggedragen hebt, zeg mij dan, waar gij Hem hebt neergelegd en ik zal Hem wegnemen. Yeshua zeide tot haar: Miryam! Zij keerde zich om en zeide tot Hem in het Hebreeuws: Rabuni, dat wil zeggen: mijn Meester! Yeshua zeide tot haar: Houd Mij niet vast, want Ik ben nog niet opgevaren naar de Vader; maar ga naar Mijn broeders en zeg hun: Ik vaar op naar Mijn Vader en uw Vader, naar Mijn G’d en uw G’d. Miryam haMagdalit ging heen en boodschapte de Talmidim, dat zij de Heer had gezien en dat Hij haar dit gezegd had” (ירחנן Yochanan [Johannes] 20:11-18).

1° dag van de Omertelling: De Emmaüsgangers

“En zie, twee van hen waren juist op die dag op weg naar een dorp, zestig stadien van Jeruzalem verwijderd, genaamd Ama’us [Emmaüs], en zij spraken met elkander over al wat voorgevallen was. En het geschiedde, terwijl zij daarover spraken en van gedachten wisselden, dat Yeshua zelf bij hen kwam en met hen medeging. Maar hun ogen waren bevangen, zodat zij Hem niet herkenden. Hij zeide tot hen: Wat zijn dit voor gesprekken, die gij al wandelende met elkander voert? En zij bleven met somber gelaat staan. Een dan van hen, genaamd Kleopas, antwoordde en zeide tot Hem: Zijt Gij de enige vreemdeling in Jeruzalem, dat Gij niet weet wat daar dezer dagen geschied is? En Hij zeide tot hen: Wat dan? Zij zeiden tot Hem: Hetgeen geschied is met Yeshua haNotzri, een Man, die een profeet was, machtig in werk en woord voor G’d en het ganse volk, en hoe Hem onze overpriesters en oversten overgegeven hebben

om Hem ter dood te veroordelen en Hem gekruisigd hebben. Wij echter leefden in de hoop, dat Hij het was, die Israël verlossen zou. Maar met dit al is het thans reeds de derde dag, sinds dit geschied is. Maar ook hebben enige vrouwen uit ons midden ons doen ontstellen: zij waren in de vroegte bij het graf geweest en hadden Zijn lichaam niet gevonden en zijn toen komen zeggen, dat zij ook een verschijning van engelen gezien hadden, die zeiden, dat Hij leeft. En enigen van de onzen zijn naar het graf gegaan en hebben het zo bevonden, als de vrouwen ook gezegd hadden, maar Hem hebben zij niet gezien. En Hij zeide tot hen: O onverstandigen en tragen van hart, dat gij niet gelooft alles wat de profeten gesproken hebben! Moest de Mashiach dit niet lijden om in Zijn heerlijkheid in te gaan? En Hij begon bij Moshe [Mozes] en bij al de profeten en legde hun uit, wat in al de Schriften op Hem betrekking had. En zij naderden het dorp, waar zij heengingen, en Hij deed, alsof Hij verder zou gaan. En zij drongen sterk bij Hem aan en zeiden: Blijf bij ons, want het is tegen de avond en de dag is reeds gedaald. En Hij ging binnen om bij hen te blijven. En het geschiedde, toen Hij met hen aanlag, dat Hij de Matza nam [het ongezuurde brood, want het was nog steeds het feest van de ongezuurde broden], de B'racha [zegen] uitsprak, het brak en hun toereikte. En hun ogen werden geopend en zij herkenden Hem; en Hij verdween uit hun midden. En zij zeiden tot elkander: Was ons hart niet brandende in ons, terwijl Hij onderweg tot ons sprak en ons de Schriften opende? En zij stonden op en keerden terzelfder tijd terug naar Jeruzalem en zij vonden de elven en die bij hen waren, vergaderd, en dezen zeiden: De Here is waarlijk opgewekt en is aan Shim'on [Simon] verschenen. En zij verhaalden wat onderweg gebeurd was en hoe Hij door hen herkend was bij het breken van het brood" (Lucas 24:13-35).

1° dag van de Omertelling: Verschijning aan de Talmidim

"En terwijl zij hierover spraken, stond Hij zelf in hun midden; en zij werden ontzet en verschrikt en zij meenden een geest te aanschouwen. Doch Hij zeide tot hen: Waarom zijt gij ontsteld en waarom komen er overwegingen op in uw hart? Ziet Mijn handen en Mijn voeten, dat Ik het zelf ben; betast Mij en ziet, dat een geest geen vlees en beenderen heeft, zoals gij ziet, dat Ik heb. En bij dit woord toonde Hij hun Zijn handen en voeten. En toen zij het van blijdschap nog niet geloofden en zich verwonderden, zeide Hij tot hen: Hebt gij hier iets te eten? Zij reikten Hem een stuk van een gebakken vis toe. En Hij nam het en at het voor hun ogen" (Lucas 24:36-43). "Toen het dan avond was op die eerste dag der week en ter plaatse, waar de Talmidim zich bevonden, de deuren gesloten waren uit vrees voor de Judeërs, kwam Yeshua en stond in hun midden en zeide tot hen: Shalom! [Vrede zij u!] En na dit gezegd te hebben toonde Hij hun Zijn handen en Zijn zijde. De Talmidim dan waren verblijd, toen zij de Here zagen. Yeshua dan zeide nogmaals tot hen: Shalom! [Vrede zij u!] Gelijk de Vader Mij gezonden heeft, zend Ik ook u. En na dit gezegd te hebben, blies Hij op hen en zeide tot hen: Ontvangt Ruach haQodesh [de Heilige Geest]. Wie gij hun zonden kwijt scheldt, die zijn ze kwijt gescholden; wie gij ze toerekent, die zijn ze toegerekend" (יוחנן 20:19-23). "Hij zeide tot hen: Dit zijn Mijn woorden, die Ik tot u sprak, toen Ik nog bij u was, dat alles wat over Mij geschreven staat in de Tora van Moshe en de Navi'im [profeten] en de Tehilim [psalmen] moet vervuld worden. Toen opende Hij hun verstand, zodat zij de Ketuvim [Schriften] begrepen. En Hij zeide tot hen: Aldus staat er geschreven, dat de Mashiach moest lijden en ten derden dage opstaan uit de doden, en dat in Zijn naam moest gepredikt worden bekering tot vergeving der zonden aan alle volken, te beginnen bij Jeruzalem. Gij zijt getuigen van deze dingen. En zie, Ik doe de belofte Mijns Vaders op u komen. Maar gij moet in de stad blijven, totdat gij bekleed wordt met kracht uit den hoge" (Lucas 24:44-49).

1° dag van de Omertelling: Samenvatting van de gebeurtenissen

De evangelist Marcus geeft ons een korte samenvatting van al deze gebeurtenissen die op de 1° dag van de Omertelling hebben plaats gevonden: "Toen Hij (Yeshua) des morgens vroeg op de eerste dag der week opgestaan was, verscheen Hij eerst aan Miryam haMagdalit, van wie Hij zeven boze geesten uitgedreven had. Zij ging heen en berichtte het hun, welke bij Hem geweest waren, die treurden en weenden. En toen zij hoorden, dat Hij leefde en door haar gezien was, geloofden zij het niet. Daarna verscheen Hij in een andere gedaante aan twee van hen op de weg, terwijl zij zich naar het land begaven. En ook die gingen heen om het aan de anderen te berichten. En ook die geloofden zij niet. Daarna verscheen Hij aan de elven zelf,

terwijl zij aanlagen, en Hij verweet hun hun ongelooft en hardheid van hart, omdat zij hen niet geloofden die Hem aanschouwd hadden, nadat Hij opgewekt was. En Hij zeide tot hen: Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt de B'sora [het evangelie] aan de ganse schepping. Wie gelooft en zich laat onderdompelen, zal behouden worden, maar wie niet gelooft, zal veroordeeld worden. Als tekenen zullen deze dingen de gelovigen volgen: in Mijn naam zullen zij boze geesten uitdrijven, in nieuwe tongen zullen zij spreken, slangen zullen zij opnemen, en zelfs indien zij iets dodelijks drinken, zal het hun geen schade doen; op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen genezen worden" (Marcus 16:9-18).

8e dag van de Omertelling: De ongelovige Tomas

"En Tomas, één van de twaalven, genaamd Didymus, was niet met hen, toen Yeshua daar kwam. De andere Talmidim dan zeiden tot hem: Wij hebben de Here gezien! Maar hij zeide tot hen: Indien ik in Zijn handen niet zie het teken der nagels en mijn vinger niet steek in de plaats der nagels en mijn hand niet steek in Zijn zijde, zal ik geenszins geloven. En **na acht dagen** waren Zijn Talmidim weer in het huis en Tomas met hen. Yeshua kwam, terwijl de deuren gesloten waren, en Hij stond in hun midden en zeide: Shalom! [Vrede zij u!] Daarna zeide Hij tot Tomas: Breng uw vinger hier en zie Mijn handen en breng uw hand en steek die in Mijn zijde, en wees niet ongelovig, maar gelovig! Tomas antwoordde en zeide tot Hem: **Adoni v'Elohai!** [Mijn Here en mijn G'd!]. Yeshua zeide tot hem: Omdat gij Mij gezien hebt, hebt gij geloofd? Zalig zij die niet gezien hebben en toch geloven. Yeshua heeft nog wel vele andere tekenen voor de ogen van Zijn Talmidim gedaan, die niet beschreven zijn in dit boek, maar deze zijn geschreven, opdat gij gelooft, dat Yeshua is de Mashiach, de Zoon van G'd, en opdat gij, gelovende, het leven hebt in Zijn naam." (יוחנן 20:24-30).

Tussen de 8^e en 40^e dag Omertelling: Verschijning in Galilea

"Hierna openbaarde Yeshua Zich opnieuw aan de Talmidim bij Yam Kineret [de zee van Tiberias] en Hij openbaarde Zich aldus. Daar waren bijeen Shim'on Kefa [Simon Petrus], Tomas, genaamd Didymus, N'tan'el miQana asher baGalil [Natanaël van Kana in Galilea], de zonen van Zavdai [Zebedeüs] en nog twee van Zijn Talmidim. Shim'on Kefa zeide tot hen: Ik ga vissen. Zij zeiden tot hem: Wij gaan met u mede. Zij vertrokken en gingen scheep, en in die nacht vingen zij niets. Toen het reeds morgen werd, stond Yeshua aan de oever; de Talmidim wisten echter niet, dat het Yeshua was. Yeshua zeide tot hen: B'nai [Kinderen], hebt gij ook enige toespis? Zij antwoordden Hem: Neen. Hij nu zeide tot hen: Werpt uw net uit aan de rechterzijde van het schip en gij zult vinden. Zij wierpen het net uit en konden het niet meer trekken vanwege de menigte der vissen. Die Talmid dan, dien Yeshua liefhad, zeide tot Kefa [Petrus]: Het is de Here. Shim'on Kefa dan, toen hij hoorde, dat het de Here was, sloeg zijn opperkleed om, want hij was ongekleed, en wierp zich in zee; maar de andere Talmidim kwamen met het schip, want zij waren niet ver van het land, slechts ongeveer tweehonderd el, en zij sleepten het net met de vissen. Toen zij dan aan land gekomen waren, zagen zij een kolenvuur liggen en vis daarop en brood. Yeshua zeide tot hen: Brengt van de vissen, die gij thans gevangen hebt. Shim'on Kefa ging aan boord en sleepte het net aan land, vol grote vissen, honderd drieënvijftig; en hoewel er zovele waren, scheurde het net niet. Yeshua zeide tot hen: Komt en houdt de maaltijd. Niemand van de Talmidim durfde Hem de vraag stellen: Wie zijt Gij? Want zij wisten, dat het de Heer was. Yeshua kwam en Hij nam het brood en gaf het hun en evenzo de vis. Dit was reeds **de derde maal**, dat Yeshua na zijn opwekking uit de doden Zich aan zijn Talmidim geopenbaard heeft. Toen zij dan de maaltijd gehouden hadden, zeide Yeshua tot Shim'on Kefa: Shim'on Bar Yona [Simon, zoon van Jonas], hebt gij Mij waarlijk lief, meer dan dezen? Hij zeide tot Hem: Ja Heer, Gij weet, dat ik U liefheb. Hij zeide tot hem: Weid mijn lammeren. Hij zeide ten tweeden male weder tot hem: Shim'on Bar Yona, hebt gij Mij waarlijk lief? En hij zeide tot Hem: Ja Heer, Gij weet het, dat ik U liefheb. Hij zeide tot hem: Hoed mijn schapen. Hij zeide ten derden male tot hem: Shim'on Bar Yona, hebt gij Mij lief? Kefa werd bedroefd, dat Hij voor de derde maal tot hem zeide: Hebt gij Mij lief? En hij zeide tot Hem: Heer, Gij weet alles, Gij weet, dat ik U liefheb. Yeshua zeide tot hem: Weid mijn schapen. Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Toen gij jonger waart, omgorddet gij uzelf en gij gingt, waar gij wildet, maar wanneer gij eenmaal oud wordt, zult gij uw handen uitstrekken en een ander zal u omgorden en u brengen, waar gij niet wilt. En dit zeide Hij om te kennen te geven,

met welke dood hij G'd verheerlijken zou. En dit gezegd hebbende, sprak Hij tot hem: Volg Mij! En Kefa, zich omwendende, zag de Talmid volgen, dien Yeshua liefhad, die zich bij de (Seder)maaltijd aan Zijn borst geworpen had en gezegd had: Here, wie is het die U verraadt? Toen hij deze zag, zeide Kefa tot Yeshua: Heer, maar wat zal met deze gebeuren? Yeshua zeide tot hem: Indien Ik wil, dat hij blijft, totdat Ik kom, wat gaat het u aan? Volg gij Mij! Dit gerucht ging dan uit onder de broeders, dat die Talmid niet sterven zou; doch Yeshua had niet tot hem gezegd, dat hij niet zou sterven, maar: Indien Ik wil, dat hij blijft, totdat Ik kom, wat gaat het u aan? Dit is de Talmid, die van deze dingen getuigt en die deze beschreven heeft en wij weten, dat zijn getuigenis waar is. Er zijn echter nog vele andere dingen, die Yeshua gedaan heeft; indien deze één voor één beschreven werden, dan zou, naar ik meen, de wereld zelf de boeken, die geschreven werden, niet kunnen bevatten!" (יוחנן Yochanan [Johannes] 21:1-25). "En de elf Talmidim vertrokken naar Galilea, naar de berg, waar Yeshua hen bescheiden had. En toen zij Hem zagen, aanbadden zij, maar sommigen twijfelden. En Yeshua trad naderbij en sprak tot hen, zeggende: Mij is gegeven alle macht in de hemel en op de aarde. Gaat dan henen, maakt al de volken tot Mijn Talmidim en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes [ul'tabel otam b'Shem haAv v'haBen v'Ruach haQodesh] en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb. En zie, Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld" (מתתיהו Matityahu [Matthéüs 28:16-20). Tot zover de verslagen van de diverse verschijningen van Yeshua gedurende de Omertijd om Zijn getrouwen in deze periode van droefheid te troosten.

40° dag van de Omertelling: Yom aliyat Yeshua laShamayim

Ook voor de Talmidim [discipelen] van Yeshua was der Omertijd dus een periode van rouw en droefheid. Eerst was er de rouw om de dood van hun Rabbi. Toen ze eenmaal overtuigd waren, dat Hij uit de dood was opgestaan en leefde, kwam er toch weer droefheid in hun hart, omdat hun Rabbi hen verlaten zou. Deze periode van verdriet zou voor hen evenals voor alle andere Joden pas eindigen als ook de Omertijd officieel eindigde en Shavuot, het Pinksterfeest zou aanbreken. Maar het kwam gelukkig heel anders! Op de 40° dag van de Omertelling gebeurde er iets heel wonderlijks dat de grote vreugde en de blijdschap van de 33° dag nog ver zou overtreffen! De Messiasbelijdende Joden noemen deze gebeurtenis vanouds עלייה השמימה Aliya haShamayima [hemelvaart] en deze 40° dag van de omertelling wordt daarom gevierd als יום עליית ישוע לשמים Yom Aliyat Yeshua laShamayim. Christenen vieren deze dag onder de naam hemelvaartsdag. In B'rit haChadasha [het Nieuwe Testament] schrijft Lucas over deze 40° dag van de Omertelling het volgende verslag: "Mijn eerste boek heb ik gemaakt, Teofilus, over al wat Yeshua begonnen is te doen en te leren, tot de dag dat Hij werd opgenomen, nadat Hij aan de Sh'lichim [apostelen], die Hij had uitgekozen, door Ruach haQodesh [de heilige Geest] zijn bevelen had gegeven; aan wie Hij Zich ook na Zijn lijden met vele kentekenen levend heeft vertoond, **veertig dagen lang** hun verschijnende en tot hen sprekende over al wat het Koninkrijk G'ds betreft. En terwijl Hij met hen aanzat, gebod Hij hun Jeruzalem niet te verlaten, maar te blijven wachten op de belofte van de Vader, die gij zeide Hij van Mij gehoord hebt. Want Yochanan [Johannes] doopte met water, maar gij zult met Ruach haQodesh [de Heilige Geest] gedoopt worden, niet vele dagen na deze. Zij dan, die daar bijeengekomen waren, vroegen Hem en zeiden: Here, herstelt Gij in deze tijd het koningschap voor Israël? Hij zeide tot hen: Het is niet uw zaak de tijden of gelegenheden te weten, waarover de Vader de beschikking aan Zich gehouden heeft, maar gij zult kracht ontvangen, wanneer Ruach haQodesh over u komt, en gij zult Mijn getuigen zijn te Jeruzalem en in geheel Judea en Samaria en tot het uiterste der aarde." (מפעלות Mif'alot [Handelingen] 1:4-8). "En Hij leidde hen naar buiten tot bij Betanië en Hij hief de handen omhoog en zegende hen. En het geschiedde, terwijl Hij hen zegende, dat Hij van hen scheidde." (Lucas 24:51). Marcus beschrijft deze met het menselijke verstand niet te bevatten hemelvaart van de Mashiach zo: "Yeshua haAdon [de Here Jezus] dan werd, nadat Hij tot hen gesproken had, opgenomen in de hemel en heeft Zich gezet aan de rechterhand G'ds" (Marcus 16:19), want er staat geschreven: "Aldus luidt het woord van de Eeuwige tot mijn Heer: Zet U aan Mijn rechterhand" (תהלים Tehilim [Psalmen 110:1). Lucas gaat verder met zijn verslag: "En nadat Hij dit gesproken had, werd Hij opgenomen, terwijl zij het zagen, en een wolk onttrok Hem aan hun ogen. En toen zij naar de

hemel staarden, terwijl Hij henenvoer, zie, twee mannen in witte klederen stonden bij hen, die ook zeiden: Galileese mannen, wat staat gij daar en ziet op naar de hemel? Deze Yeshua, die van u opgenomen is naar de hemel, **zal op dezelfde wijze wederkomen**, als gij Hem ten hemel hebt zien varen. Toen keerden zij terug naar Yerushalayim [Jeruzalem] van de berg, genaamd הר הזיתים Har haZeitim [de Olijfberg], die dicht bij Yerushalayim is, een Techum Shabat [sabbatsreis] daarvandaan.” מפעלות [Handelingen] 1:9-12). “En zij keerden terug naar Jeruzalem met grote blijdschap, en zij waren voortdurend in de tempel, lovende G'd!” (Lucas 24:52). Zo willen ook wij deze omertijd benutten om ons voor te bereiden op Zijn spoedige wederkomst en evenals Zijn Sh'lichim [apostelen] destijds ook nu de ברכה B'racha [zegenspreuk] zeggen:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם
אשר קדשנו בדמו של ישוע
וצונו על ספירת העומר:

Baruch Ata Adonai Eloheinu, Melech haOlam,
asher qid'shanu b'damo shel Yeshua,
v'tzivanu al Sefirat haOmer, amen!

Gezegend zijt Gij Eeuwige, onze G'd, Koning van het heelal,
die ons heeft geheiligd door het bloed van Yeshua
en die ons heeft opgedragen, om de Omer te tellen, amen!

Werner Stauder